

Es busca perfil propi

El secretari general i el president d'ERC, Joan Puigcercós i Josep-Lluís Carod-Rovira, en una reunió de la direcció de la formació.

La pèrdua de votants a les eleccions autonòmiques i municipals ha alterat els ànims a ERC. Gairebé tots els sectors del partit coincideixen a dir que cal reforçar el perfil propi de la formació per evitar la pèrdua de suport electoral. El consens s'acaba quan es parla de com fer-ho. El consell nacional del 7 de juliol obrirà la primera etapa d'aquest debat.

Les ensopegades electorals d'Esquerra Republicana –més en nombre de vots que no pas en poder institucional real, que de fet ha augmentat en l'àmbit local– han portat inquietud i nerviosisme a amplis sectors de la formació.

Aquests militants no veuen clar el rumb del partit, especialment després de repetir el govern tripartit a la Generalitat de Catalunya.

D'aquesta manera, Esquerra arriba al consell nacional de dissabte, 7 de juliol, amb un corrent intern crític

amb l'actual direcció constituït en ferm –el Reagrupament.cat–, impulsat per l'ex-alcalde de Puigcerdà i ex-conseller Joan Carretero, i un manifest –*Esquerra Independentista*–, impulsat per diversos quadres del partit, que demanen un canvi de rumb a la direcció republicana.

Per acabar-ho d'adobar, els dies previs al consell nacional hauran pronunciat conferències tots els qui, ara com ara, es postulen directament o indirectament per encapçal·lar Esquerra. Dijous passat fou el secretari general d'ERC, i conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya, Joan Puigcercós, al World Trade Center de Barcelona. Dissabte 30, Reagrupament.cat féu l'acte de presentació a Barcelona, amb el parlament de l'impulsor d'aquest corrent, Joan Carretero. I dimecres, 4 de juliol, serà el torn del president de la formació i vice-president del govern de la Generalitat, Josep Lluís Carod-Rovira, al Cercle d'Economia, també a Barcelona.

Fer pinya a la tardor. Vistos tots aquests darrers moviments, la direcció del partit ha organitzat una trobada, just un dia abans del consell nacional, a Tarragona, amb més de mig miler de quadres del partit. Són quadres dels diversos sectors, els propers a Carod-Rovira, els propers a Puigcercós, i també alguns dels integrants de Reagrupament.cat, o bé que han donat suport al manifest *Esquerra Independentista*.

Amb aquesta jornada prèvia es pretén “fer pinya”, i trencar la dinàmica de “bàndols” que es podria desfermar, segons fonts de la direcció, “si continua la dinàmica oberta darrerament”.

La preparació de la conferència nacional de la tardor és també un dels desafiaments importants de la direcció actual. La cúpula del partit l'entén com l'ocasió per a vehicular les reflexions oportunes a fi de redreçar allò que calgui sense haver de recórrer a un congrés avançat. Aquest és un dels punts de discòrdia, especialment amb el corrent crític de Carretero. Reagrupament.cat defensa la necessitat de fer un congrés extraordinari abans de les eleccions

espanyoles, per a redreçar l'estratègia d'Esquerra, renovar una direcció que, a parer seu, ja s'ha esgotat, i evitar una nova davallada electoral a les eleccions espanyoles. Per això, aquest corrent vol introduir aquest debat al proper consell nacional. Tot amb tot, els impulsors d'aquest corrent crític saben que del consell nacional difícilment en sortirà cap resolució favorable a aquesta pretensió d'avançar el congrés, atès que no disposen del suport mínim dins aquest òrgan del partit.

Per una altra banda, els impulsors d'Esquerra Independentista no han volgut fer batalla per aquesta qüestió, tot i que comparteixen la necessitat de revisar les estratègies del partit i, d'acord amb aquesta anàlisi, renovar la direcció de la formació. Però, de moment, assumeixen la negativa de la direcció d'ERC a la proposta d'avançar el congrés del partit. La direcció considera que amb el calendari que els espera és absurd, a les portes d'un procés preelectoral –el de les eleccions espanyoles– malversar esforços en l'organització d'un congrés.

Una remor que ve de lluny. Tant Reagrupament.cat com Esquerra Independentista són dos moviments que recullen el desconcert d'alguns sectors de la formació independentista. La lentitud i els titubeigs amb què la direcció d'ERC va acabar fixant la posició sobre l'Estatut de Catalunya aprovat a les Corts espanyoles, juntament amb l'expulsió del primer govern tripartit, van descol·locar una part de la militància, i de la direcció i tot. En aquells processos, Carretero ja va mostrar obertament la crítica a la direcció republicana actual. Fruit del suport rebut per sectors de la militància s'ha acabat gestant aquest corrent crític, ara ja constituït. Reagrupament.cat creu que Esquerra ha de recuperar "perfil nacional" i que l'estratègia que segueix actualment l'aboca a la satel·lització del PSC. La direcció d'ERC retreu a aquest corrent que no ofereixi cap estratègia alternativa concreta a l'actual. En tot cas, un element simbòlic, però significatiu, és que Reagrupament.cat, a la seva pàgina web (www.reagru-

A primer terme, Joan Carretero, impulsor del corrent Intern d'ERC Reagrupament.cat, al darrer consell nacional del partit.

pament.cat) recupera el logotip antic d'Esquerra (el que inclou les sigles de la formació sota el triangle amb les quatre barres). És precisament el logotip que l'actual direcció va canviar abans de les passades eleccions al Parlament de Catalunya. L'actual (el triangle amb les quatre barres, però amb la paraula "esquerra" a sota, per comptes de les sigles) es va fer, precisament, quan Uriel Bertran encara era secretari d'Imatge i Comunicació del partit –càrrec que dimití, en impulsar el manifest crític. Aquest detall indica la naturalesa diferent entre tots dos moviments crítics. Així doncs, els impulsors del manifest Esquerra Independentista, més que un canvi d'estratègia, demanen fixar "un full de ruta" clar per arribar a exercir el dret de decidir. Creuen que s'han de supeditar a aquest full de ruta les polítiques de pactes de la formació, fins i tot el pacte de govern a la Generalitat, que, a parer d'aquest sector, s'hauria de revisar. La cúpula republicana refusa la "renegociació" dels acords de govern, però en canvi ja ha mostrat algunes complicitats amb la idea de *full de ruta*, com un

element que podria contribuir a eliminar la sensació de "desorientació política" dins d'alguns sectors de la militància. El portaveu del Parlament, Joan Ridaó, defensa un "pla de desconexió" d'Espanya (vegeu l'article d'opinió a continuació), és a dir, un pla més enllà de la gestió diària del govern. I fins i tot el secretari general, Joan Puigcercós, a la conferència de la setmana passada, parlava textualment de "full de ruta", un gest clarament adreçat als sectors crítics, per recuperar el control que fins ara havia tingut sobre el partit. Però si els dos sectors crítics són de naturaleses diferents, també tenen un punt comú, el punt d'origen: en la pugna pel lideratge dins d'ERC entre el president de la formació, Josep Lluís Carod-Rovira, i el secretari general, Joan Puigcercós, tots dos pertanyien als sectors propers a l'actual conseller de Governació. Per contra, els sectors propers a Carod, tot i ser potser minoritaris, continuen intactes i al mateix lloc. A mesura que s'acosti el congrés del partit, previst l'any vinent, tornarà a aflorar aquesta pugna entre tots dos dirigents. De fet, ja

Desconnectant d'Espanya

L'opinió de **Joan Ridao**

La reforma estatutària formava part de l'estratègia definida per Esquerra al Congrés de Lleida de 2004 per tal d'esdevenir l'esquerra catalana majoritària i posar a prova la voluntat real de les esquerres estatals de configurar un estat federal i plurinacional. El desenllaç d'aquest procés i les nul·les reformes estructurals del model d'estat en aquest període han acabat frustrant els objectius de ple reconeixement nacional de Catalunya. A més, l'actitud dels partits estatistes i els compromisos incomplets pel PSOE han evidenciat que l'estat espanyol continua instal·lat en la inèrcia secular del centralisme polític, econòmic-financer, infraestructural, judicial, cultural i mediàtic; i en l'uniformisme cultural, lingüístic i identitari.

No és estrany, doncs, que l'ampli espectre del catalanisme polític es trobi en aquests moments en una gran desorientació, com posa en relleu la manca d'estratègies comunes amb vista al futur.

Ara, exhaurida la via estatutària, és hora de pensar en vies alternatives. En aquest sentit, ja s'hi han expressat diverses opcions, que van des de la reforma de la Constitució fins al dret de decidir en referèndum, passant per la ratificació, en el mateixos termes, de l'Estatut del 30 de setembre. En aquest context, han sorgit iniciatives polítiques i cíviques, de naturalesa sobiranista, que tenen per objectiu l'exercici del dret democràtic del poble català de decidir per majoria el seu status polític futur.

L'exercici del dret de decidir només es pot plantejar, doncs, després d'un procés històric que combini, d'una banda, tot i les dificultats evidents, la via de les reformes normatives encaminades al reconeixement de Catalunya com a subjecte de sobirania; i, d'una altra, la via de la construcció nacional, des d'una perspectiva socialment inclusiva, a partir d'una majoria social favorable a l'exercici del dret de decidir a l'empara del principi democràtic. Aquest procés de construcció nacional i de vertebració pacient d'un bloc majoritari ha de tenir en compte, tanmateix, que avui el catalanisme no és pas un moviment monolític i unívoc, que té varietat de tendències i que, naturalment, no es pot reduir ni a una sola força política ni a una sola classe social.

Els objectius polítics del sobiranisme requereixen corrents de simpatia i complicitat que vagin més enllà de les sigles dels partits i, és clar, de l'àmbit de la Catalunya estricta. La construcció nacional comença, doncs, molt abans que hi hagi condicions per a exercir el dret de decidir amb garanties i implica un canvi progressiu de mentalitat política. Ara bé, mentre això no sigui possible, cal focalitzar a curt termini les demandes catalanes de forma que una majoria de la societat catalana es mobilitzi per recuperar les peces de l'Estatut del 30 de setembre desmuntades per l'acord PSOE-CiU, per l'erosió diària practicada pel govern de l'estat i per la retallada –més que previsible– del Tribunal Constitucional.

Cal aprofitar les oportunitats del context de globalització política, eco-

nòmica i cultural, amb l'aparició de nous escenaris i de noves formes de distribució del poder –a banda els estats–, per a guanyar espais de sobirania i decidir quins d'aquests espais volem compartir. Això implica establir determinades prioritats d'acció política, objectius concrets i assolibles, relacionats amb la vida quotidiana de les persones, que ens han de permetre d'abordar el proper torcebraç amb l'Estat des de les condicions més favorables. Entre aquestes prioritats, hi ha d'ocupar un lloc destacat el manteniment de la cohesió social com a objectiu de progrés; per tant, cal acabar la duplictat de serveis públics i atendre l'onada migratòria en condicions que afavoreixin la integració i evitin els conflictes que han viscut alguns altres països. Però, primer de tot, és clar que per a poder desenvolupar les polítiques públiques de cohesió social calen, com s'ha dit, recursos econòmics. La dimensió i la perpetuació del dèficit fiscal comporta que, sense corregir-lo, difícilment podrem mantenir la competitivitat de l'economia catalana i desenvolupar els instruments de l'estat del benestar que garanteixen la nostra cohesió social. Una altra prioritat des de la perspectiva sobiranista ha de ser consolidar una cultura de govern sòlida i estable des de l'ambició nacional. Cal avançar en la construcció nacional sobre la base d'un discurs i una praxi política no centrada en la mística independentista i que plantegi l'assoliment dels objectius polítics per mitjà d'avenços graduals. El sobiranisme, doncs, ha d'anar esgotant etapes i actuar des de la centralitat política. Ha de ser un sobiranisme amb vocació de majories que faci possible guanyar la batalla ideològica i democràtica a les urnes.

Portaveu del grup parlamentari d'ERC al Parlament de Catalunya

hi ha hagut declaracions encreuades. Per tant, els qui s'hi presentin hauran de crear i refer complicitats. Hi ha qui fins i tot no descarta de mantenir l'actual equilibri entre aquests dos sectors com la millor manera de

preservar la fortalesa de la formació. Però, quan no falta ni un any per al congrés d'ERC, també ja hi ha qui ha deixat molt clar que no vol repetir fórmules "bicèfales", com és el cas d'Esquerra Independentista. I, més

enllà d'aquest rebuig, l'impulsor de Reagrupament.cat, Joan Carretero, ja ha dit que si "li ho demanen", es presentarà per a dirigir Esquerra.

Enric Rimbau